

som følges ved Finantslovens Behandling. Jeg kan altsaa ikke i Almindelighed give den ærede Taler Ret, naar han siger, at det er en Sædvane, at Ordføreren skal fremsætte baade Mørtallets og Mindretallets Grunde; det har ikke været nogen Sædvane i flere Aar ved Finantslovens Behandling.

Sad: I Betænkningen under Nr. 21 er der behandlet et Andragende, som jeg har tilladt mig at indbringe her i Thinget. Om dette Andragende har Udvalget ikke ment at kunne gjøre nogen Indstilling, og jeg har derfor tilladt mig at gjøre det. Den ærede Ordfører udtalte, at efter hans Mening var den Mand, som der her er Tale om, bleven behandlet endog særdeles godt. Da det nu er min Mening, at den Billighed, som sædvanlig er ledende ved den Behandling, som Udvalgene her i Folkethinget lade Andragender blive tildele, ikke er kommen tilbørlig frem i dette Tilfælde, skal jeg ikke undlade med nogle faa Ord at oplyse det ærede Thing om, hvorledes det efter mit Skjøn forholder sig med det i Andragendet omhandlede Forhold. Den vedkommende Mand blev for nogle Aar siden dømt af en Krigsret. Efter Krigsretens Dom blev han saavel tilkjendt anden Straf som degraderet til Menig, og han tjente derefter nogen Tid som Menig, men blev da paa Grund af Svaghed afskediget fra Krigstjenesten. Manden stod nu i den Tro, at der ikke tilkom ham nogen Pension, idet han antog, at hans Ret til Pension var bleven forbrudt ved den Dom, som var overgaaet ham. Smidlertid gif der en Del Aar, i hvilke Manden kæmpede haardt for at ernære sig og sin Familie, og i hvilke han i alle Henseender opførte sig saa tilfredsstillende, at han blev en af dem, hvem Loven om Uresopreisning fik Virkning paa, saa snart det var muligt, at denne Lov kunde træde i Virksomhed. Han antog nu, at det, at han havde faaet Uresopreisning, maatte give ham hans Ret til Pension tilbage, og han ansøgte da om at maatte faae en saadan Pension; han fik derpaa det Svar, at han altid havde havt Ret til Pension, og at der ikke var noget veien for, at han kunde faae den ham tilkommende Pension udbetalt. Det var en Feil af ham, at han ikke tidligere havde meldt sig og faaet sin Pension udbetalt. Han androg da paa at faae efterbetalt den Pension, der havde tilkommet ham, som han havde havt Ret til uden at vide det; men man svarede ham, at Administrationen efter de givne Regler kun kunde tilbagebetale ham Pensionen for eet Aar, det var det Spøieste, han kunde faae efter de Regler, som nu engang vare de gjældende i dette Forhold. Det, der altsaa foreligger her, er Spørgsmaalet, om Staten nu skal tilbagebetale ham den Pension for 2—3 Aar, som han i sin Tid faktisk havde Ret til, men som han ikke har faaet, fordi han ikke vidste, at han havde Ret-

ten, og fordi man har etableret den Regel, at man ikke tilbagebetaler uhævet Pension længere end for eet Aar. Jeg maa tilstaa, at det for mig staar saaledes, at Staten ikke godt kan være beskjendt i et slikt Tilfælde at lade være at betale. Jeg vil sige ligefrem, at det forekommer mig, at det, der her foreligger, er, om jeg saa maa sige, fuldstændigt at ligne med en Gjæld, som ikke retslig paahviler en Mand, men som paa en Maade er en Uresgjæld, og jeg veed, at jeg, hvis jeg var i et saadant Tilfælde, vilde betale, og jeg er overbevist om, at enhver af ærede Herrer her i Salen, hvis der saaledes paahvilede ham en Gjæld, om den end ikke retslig kunde gjøres gjældende imod ham, dog vilde betale og ikke styde sig ind under de retslige Former. Jeg ser heller ikke Andet, end at Staten i flere lignende Tilfælde optræder paa en saadan Maade, at den betaler, uagtet den ikke er retslig forpligtet dertil. Forsvinder en Statsobligation, og Staten kan sikkre sig mod, at den ikke kommer til at betale to Gange, udbetaler den dog Beløbet til den, der eiede Obligationen, naar han godtgjør, at han var Eier. Og mine Herrer, hvorfor gjør Staten det og gjør Ret der? Fordi den, hvis den ikke gjorde dette, vilde lide paa sin Kredit; thi til dem, der ville have rigtig god Kredit, stiller man det Krav, at de betale de Fordringer, som paahvile dem, ikke alene retslig, men ogsaa moralsk. Jeg vilde derfor for mit Vedkommende ubetinget stemme for, at Tilbagebetaling fandt Sted i et Tilfælde som dette, og det, selv om her var Tale om en Mand, om hvem man kunde forudsætte, at han burde have vidst Betsked, og selv om man kunde forudsætte, at han var en velhavende Mand, og at det derfor var ham ligegyldigt, om han fik de 3—400 Rd., hvorefter det dreier sig, eller ikke; men her er ovenikjøbet Tale om en Mand, om hvem man ikke paa den Maade kan kræve, at han skulde vide Betsked, da først og fremmest hans militære Forsættelse burde have vidst Betsked og veiledet ham, og dernæst er der Tale om en fattig Mand, for hvem Udbetalingen af det nævnte Beløb er af stor Betydning, medens det for Statskassen er en Sum, som ikke er af finantsiel Betydning. (Ordføreren: Det gjælder med Hensyn til dem Alle). Den ærede Ordfører afbryder mig; derved kommer jeg til at tænke paa, at han før nævnte i sit Foredrag, at denne Mand var straffet for en Forbrydelse, som han ikke vilde omtale. Jeg tilstaa, at det gjorde paa mig et lidt ubehageligt Indtryk, at den ærede Ordfører ligesom derved vilde kaste en Skygge paa denne Mand; thi det forekommer mig, at, er der noget Sted, hvor Loven om Uresopreisning skal fuldt holdes i Ure, saa maa det være hos os her i denne Sal. Det vil alligevel være saaledes, at overfor det store Publikum vil det maasse neppe være Tilfældet, at Loven om Uresopreisning virkelig giver Vedkommende sin Ure fuldstændig tilbage; men vi, som